

[Aksel Larson.]

at dette er noget, som hidtil har ligget uden for lovgivningsmagten, så må det være noget andet, han tænker på. Og det er altså spørgsmålet om det, man kalder det private erhvervsliv, dets dispositioner, dets frihed til at tilrettelægge sin indkomstpolitik uafhængigt af, hvordan indkomstpolitikken for lønmodtagere er. Det er her, jeg siger, at her burde regeringen ændre signaler, hvis den mener noget alvorligt og noget socialt retfærdigt med indkomstpolitik. Og når statsministeren ikke her i sin sidste tale giver indtryk af, at man vil overveje dette, ja, så er det, jeg må erindre om, hvad jeg sagde i går, at så skal man ikke komme til lønmodtagerorganisationerne og sige til dem: vil I nu vise hensyn. Man er nødt til at komme til dem med en plan, der viser, at det gælder helheden, og hvis regeringen ikke vil komme med en sådan konkret plan, ja, så er det den, der har skylden, hvis det går galt. Statsministeren siger, at regeringen vil ikke indgrib alene mod lønmodtagerne. Ja men det må vi jo tage med et korn salt. Vi har i hvert fald oplevet, hvorledes man kunne gøre det under søfartskonflikten, og jeg mener ikke, at vi kan være sikret i påkommende tilfælde.

Statsministeren kom ind på spørgsmålet om det glidende rentefald og renteniveaet, og så siger han: ja men det er da ikke regeringens skyld. Den har overhovedet ikke nogen indflydelse på renten, den har intet ansvar; det er ikke mig, hr., det er min kollega, han sidder ovre i Nationalbanken. Men efter at han har sagt det, siger han i et andet afsnit af sin tale, at man må huske på, at det er regeringens vel-signelsesrige finanspolitiske stramning, der har bevirket, at renten har kunnet falde. Og da han kommer i diskussion med hr. J. O. Krag om boligbyggeriet, som går ned, siger han afværgende: ja men det kan man ikke angribe regeringen for, for vi har dog lempet obligationsrationeringen, og vi har sørget for, at der kom et rentefald. Sammenhold det med hans påstand om, at rentefaldet og renteniveaet har regeringen intet som helst ansvar for og ingen indflydelse på, ja, så har vi denne regering og dens manglende ansvarsfølelse.

Jeg erindrer om, hvad jeg har sagt, at

dette glidende rentefald, hvor regeringen ikke vil forsøge at give besked om, hvor længe det skal være, og hvor det skal stoppe, i høj grad er skyld i, at investeringsaktiviteten er blevet afmattet, og dermed er medvirkende til den manglende beskæftigelse. Regeringen skal ikke sige sig fri for et ansvar for denne del af den økonomiske politik bare ved at sige: det er ikke mig, hr., det er min kollega. Er det regeringen, der er regering, eller er det ikke regeringen, der er regering?

Nå ja, så er der den lille debat, vi havde om prisstigninger. Der erkender statsministeren jo, at jeg havde ret, at prisstigningerne blev ikke så voldsomme, men naturligvis siger han, og det kunne man jo vente, at det var takket være regeringens udmærkede politik, ellers var det jo gået helt galt, og så søger han at afparere ved at sige: ja men lønningerne er steget. Det, det drejer sig om, er, hvorvidt der kom de prisstigninger, statsministeren bebudede. De kom ikke. Han sagde, at hvis lønningerne bliver ved at stige, så kommer der så kolossale prisstigninger. De kom alligevel ikke.

Jeg har kun villet sige det, fordi jeg mener, at regeringen mange gange udviser et utilladeligt sortsyn. Jeg ønsker at erindre om, at regeringen i hvert fald havde en forkert prognose i foråret. Jeg er bange for, at den også har en forkert prognose, når den nu i dette efterår med dette vidunderlige vejr går ud fra, at der bliver ingen særlig arbejdsløshed i vinter. Jeg har en anden opfattelse af tingene. Jeg er bange for, at arbejdsløsheden bliver endogså meget stor.

Nå ja, så er der spørgsmålet om landbruget, og der har vi jo hørt noget igen om tilbudspligt og frigørelsesafgift. Synderlig klart var det ikke, og jeg bliver nødt til at erindre om det spørgsmål, jeg stillede i går: hvordan vil man forholde sig til den tidligere radikale partiformand hr. Skyttes løfte om, at kommende jordlove ville og skulle ligne jordlovene af 1963? Og hvordan har regeringen det, og hvordan har statsministeren det i forhold til det radikale landsmødes udtalelser om, at når det offentlige overtager jord, så skal den overtages til priser, som svarer til, hvad jorden var værd ved den hidtidige anvendelse, og det er muligt, at dette kun kan gøres ved hjælp